

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
 เมื่อวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๕๖
ความโง่พาใครให้พ้นจากทุกข์?

เมื่อวานทองคำได้ ๓ บาท ๒๕ สตางค์ ดอลลาร์ได้ ๒๔๓ ดอลลาร์ นี่ก็ได้บอกธนาคารชาติไปแล้วว่า ๓ แสน เวลานี้เราก็ได้แล้ว ๒๕๗,๑๒๒ ดอลลาร์ เรบอกเขาเราจะมอบ ๓ แสน กว่า ๓ แสนต้องได้ เพราะได้ตั้ง ๒๕๐,๐๐๐ แล้วนี่นะ ๒๕๐,๐๐๐ กว่าแล้ว ถ้าให้เหมือนกันจริงๆ ดอลลาร์ก็ควรจะเขยิบขึ้นสักหน่อย เพราะทองคำคราวนี้เราเน้นหนักทองคำเขยิบขึ้น ดอลลาร์ก็ควรขยับตามกัน แต่เราก็ไม่ค่อยถือเป็นสำคัญนักดอลลาร์ ไม่เหมือนทองคำ ทองคำนี้ขยับอยู่ตลอดเวลาไม่มีถอยเลย เพราะจะเอาให้ได้อย่างนั้นเที่ยว บอกว่าเป็นอื่นไปไม่ได้ ฟังซินะ เต็ดนี้เด็ดเพื่อชาติ เราเด็ดเพื่อเราก็เห็นผลมาแล้ว คราวนี้เราจะเด็ดเพื่อชาติของเรา จึงตัดคอลงไปเลยเชียว เอาให้ได้ ว่างั้นเลย คน ๖๒ ล้านคน ทองคำเวลานี้ก็ขาดอยู่ไม่กี่ตัน เพราะฉะนั้นจึงต้องจะเอาให้ได้ พอได้นี้แล้วเสียดก็ระง่อนทั่วโลกทองคำมีคุณค่าเพียงเท่านี้ แต่ประเทศไทยเรามีคุณค่าขนาดไหน เราเพื่อรักษาเกียรติประเทศไทยของเรา

เพราะฉะนั้นเดี๋ยวนี้ต้องระวังนะ เผลอไม่ได้นะกระเป๋ ใครเผลอฉวยมับเลย มันกำลังเร่งเข้าใจใหม่ จะเอาให้ได้ ๑๐ ตันอย่างแน่ทีเดียว เพราะได้ประกาศลั่นแล้ว เสียเกียรติเมืองไทย เฉพาะอย่างยิ่งคือหัวหน้านี้เอาคอไปตัดเสียเลย เสียคอดีกว่าเสียเกียรติเกียรติคงไว้ คอตัดเพื่อไปเลย คราวนี้ก็จะมอบที่สวนแสงธรรม เพราะสถานที่กว้างขวางทุกอย่าง เรียกว่าปลอดภัยด้วย พอชนจากนี้ก็ขึ้นใส่รถเลย ทหารติดตามไปเลย เป็นอย่างนั้นนะ ทุกครั้งเป็นอย่างนั้น แล้วคนก็ดูจะมากอยู่ เราคิดว่าคนก็จะมาก สถานที่นั้นเหมาะพอดีที่จอดรถก็เยอะ คนจะมากจะน้อยเท่าไรไม่สำคัญแหละ สำคัญที่ว่าทองคำต้องมาก เราเอาจุดนี้แหละนะ

เราได้เห็นเหตุเห็นผลเต็มเม็ดเต็มหน่วย ในเหตุกับผลสมดุลงันไปตลอดๆ ถ้าเหตุเบาผลก็เบา เหตุหนักผลก็หนัก เราได้เห็นในความเพียรของเราเป็นสักขีพยานในนี้เลย ถ้าวันไหนแพกเลสแล้ว คือจะเอาจุดนี้ให้ได้ว่าว่างั้น แล้วมาแพนี้เหมือนนอนไม่หลับเลยนะ ต้องคึกคักขึ้นมาอีกฟืดอีก เอาจนชนะแล้ว เออ นอนหลับสบาย เป็นอย่างนั้นนะหัวใจ จึงว่าไม่เหมือนใครง่าย ๆ ยังบอกแล้ว ว่าอะไรลงไปน้ำขาดสะบั้นเลยๆ ว่าเจ้าของก็แบบเดียวกัน บอกว่าเอาตายเลย นั่งไม่ถึงเวลานั้นจะไม่ลุก เอาตายก็ไปเลย

เวลามันทุกข์มากๆ ความทุกข์นี้มันเหมือนกับเปลวไฟเผาเรานั่งอยู่นั้น เหมือนกับเปลวไฟคือกองทุกข์ เหมือนกับเปลวไฟละ มันเผาขึ้นมา เหมือนว่าหมดทั้งตัว ร่างกายเราประหนึ่งว่ามองไม่เห็น เห็นแต่ไฟคือทุกข์มันท่วมท้นไปหมด เอา ตาย จิตไม่ตาย หมุนตัวๆ เลยเหียวนะ ทุกข์มากเท่าไรสติปัญญายิ่งหมุน เราจะทนอยู่เฉยๆ ไม่ถูกไม่ได้ไม่เอามันทุกข์มากเท่าไร ทุกข์มาจากไหนๆ โล่เปียเข้าถึงทุกอาการ เนื้อ เอ็น กระดูก ตับไตไส้พุง อวัยวะอันไหนเป็นทุกข์ๆ แยกกัน ทุกข์กับสิ่งเหล่านั้นเป็นอันเดียวกันไหม โล่กันไปโล่กันมาจนกระทั่งได้เหตุได้ผลแล้ว ทุกข์ก็ลงพริบเลย นี่เรียกว่าธรรมเป็นน้ำดับไฟ ธรรมเหนือกว่าแล้วก็ได้ดับทุกข์ได้พริบเลย เป็นอย่างนั้นนะ

คืนแรกนี้เรายังไม่รู้เหตุผลเป็นยังไงๆ มีแต่เอาตายเข้ารับรองเท่านั้น ถ้าไม่ถึงเวลานั้นจะไม่ลุก ตายก็ยอมไปเลย ส่วนผลจะเป็นยังไงไม่คำนึง เอาตายเข้าว่าเลย ที่นี้พอมันได้ผลขึ้นมาแล้ว ผลนี้ละที่ทำให้มีกำลังใจขึ้นมาก ผลที่อัศจรรย์เราได้ปรากฏแล้ว เพราะเหตุนั้นๆ ที่นี้เราจะหมุนเหตุนี้ให้หนักเข้าไป ตายก็ตาย กำลังใจหมุนขึ้นเพราะเราได้ผลในคืนที่ผ่านมาแล้ว ไม่ตาย สติปัญญาแก้ได้ๆ พระพุทธเจ้าแก้กิเลสด้วยสติปัญญา เราจะเอาอะไรมาแก้ เราก็ต้องเอาสติปัญญาแก้ เพราะฉะนั้นเวลาทุกข์มากขนาดไหนสติปัญญาจึงอยู่ไม่ได้ หมุนตัวๆ ให้ทันกับเหตุการณ์ของความทุกข์ที่โหมตัวเข้ามา สุดท้ายก็ลงผิงเลย มันได้เหตุผลอันนี้แล้วก็ยังเป็นกำลังใจ วันหลังมันจะเป็นอะไรก็เป็นเถอะ สติปัญญาเหนือกว่ากิเลสอยู่ตลอด จะเอาสติปัญญามาพัดกิเลสให้ได้ มันก็ซัดเข้าๆ

นี่เราก็ไม่ลืม พ่อแม่ครูจารย์ท่านรุ่นีสัย เพราะนิสัยเรามันผาดโผนจริง ๆ ยังบอก ที่แรกท่านก็ยอละซี ฟาดตลอดรุ่งคืนแรกได้ผลอัศจรรย์ขึ้นมาเล่าถวายท่านนี้ โอ้ย เหมือนนักมวยแชมเปียนนะ แต่ก่อนขึ้นไปหาท่านไม่ว่าท่านว่าเรา บรรดาพระทั้งหลายขึ้นไปหาท่านเหมือนผ้าพับไว้ ด้วยความเคารพเลื่อมใสทุกสิ่งทุกอย่างน้อมไปหมด เราก็เหมือนท่านท่านก็เหมือนเรา ไม่มีใครตำหนิใครได้ เรื่องกิริยามารยาทความเคารพครูบาอาจารย์ ขึ้นไปเหมือนผ้าพับไว้ แต่เวลามันเป็นขึ้นในใจแล้วมันพลิกใหม่ะกิริยานี้ละ เหมือนผ้าพับไว้มันกลายเป็นเหมือนแชมเปียนเลยเหียวนะ

ขึ้นไปก็ใส่เปรี้ยวทีเดียว กราบเรียนท่านผางๆ คือออกจากกำลังใจนี้ทุกอย่างมันรุนแรงนะ เวลาออกมันผางๆ ออกเต็มเหนี่ยวเหียว มันรู้มันเห็นอะไรเป็นยังไงต่ออย่างไรมันประจักษ์อยู่กับใจ จะไม่อาจหาญได้ยังไง ก็การเล่าไม่ได้เล่าเพื่อแข่งขันท่านนี้ เล่าเพื่อถวายเรื่องราวอะไร ขาดตกบกพร่องอะไรท่านจะได้สอนเพิ่มเติม ความหมายว่าอย่างนั้น ผลได้ยังไงก็เล่าให้ท่านฟัง มันเป็นเหมือนแชมเปียนนะ โห มันเป็นจริงๆ เห็นประจักษ์กับ

เจ้าของเลย ธรรมดามาก็เหมือนผ้าพับไว้ วันนั้นมันเหมือนแชมเปียนต่อยกันบนเวที ถือ ท่านอาจารย์มันเป็นคู่ต่อสู้ แต่กิริยาโลกันนะ ภายในนี่คือธรรมะ เล่าอะไรนี่เพื่อถวายท่าน ท่านจะได้ช่วย ความหมายว่าฉัน แต่มันออกอย่างรุนแรงละซี เพราะมันเกิดอย่างแบบ อัจฉริยะ เราก็ไม่เคยเป็น

เวลาจะเอาเป็นเอาตายกันจริงๆ สติปัญญาคุ้มเขี่ยชุดคันจนกิเลสดับพริบลง ความทุกข์ทั้งหลายที่โหมตัวมาหมดเลยทันที ดับพริบหมด เห็นแต่ความอัจฉริยะในจิต เทอ เป็นอย่างนี้หรือ นั่น พอขึ้นไปหาท่านก็ผางเลยที่นี้ ท่านก็ผางมาเลยนะ พอเรกราบเรียน ท่านจบเรียบร้อยแล้ว หมอบนะที่นี้คอยฟัง ผิดถูกประการใดท่านจะชี้แจงมาเราจะคอยยึด คอยจับ มันจ่อตลอดนะ ผิดถูกประการใดจะฟังเอาทุกกิตทุกก็ พอเราสงบหมอบลง มันต้อง อย่างนั้น ขึ้นเลยนะท่าน มันต้องอย่างนั้นซึ่งจริงเรียกว่านักรบ เอาๆ เลยที่นี้ได้หลักแล้ว อัดภาพเดี๋ยวนี้มันไม่ได้ตายถึง ๕ หนละ มันตายหนเดียวเท่านั้น ท่านว่าฉัน เอาเลยที่นี้ได้ หลักแล้ว อย่าถอยนะ

โอ้ย ทางนี้ก็เหมือนหมาตัวหนึ่งนะ พอท่านอยู่อย่างนั้นก็ทั้งจะเห่าจะกัด มันมีกำลังใจ ไม่ลืม สดๆ ร้อนๆ ท่านก็ใส่เต็มเหนี่ยวเลยวันนั้น ท่านก็เป็นกำลังใจ เมตตาเรา ว่าที่เรา ดำเนินมาแล้วถูกต้องแล้ว ได้หลักแล้ว เอาที่นี้อย่าถอยนะว่าฉันเลย อัดภาพนี้มันไม่ได้ตาย ถึง ๕ หน มันตายหนเดียวเท่านั้น เอาเลยที่นี้นะ โอ้ย ทางนี้เหมือนจะกัดจะเห่า ลงไปด้วย ความภาคภูมิใจ สิ่งที่อยู่ประจักษ์ก็แน่นแล้ว ท่านซ้ำเข้าอีกก็ยิ่งแน่นเข้าไปอีก คินต่อมาก็เอาอีก แต่ไม่ได้ติดกันทุกคินนะ เว้นสองคินบ้าง สามคินบ้าง นั่งตลอดรุ่งๆ บางวันยังไม่มิดนั่ง แล้ว ฟาดจนตะวันโผล่

ร่างกายนี้ อู๊ย เหมือนว่าถูกทุบถูกตี บวมไปหมดร่างกายปรากฏว่านะ ถ้าวันไหนมัน ทุกข์มากๆ คือการทุกข์มากของร่างกายนี้ไม่ได้ขึ้นกับเวล่ำเวลานะ ขึ้นอยู่กับการพิจารณา คล่องแคล่วหรือฝืดเคือง ถ้าวันไหนพิจารณามันชลุกชลักๆ เหมือนรถเราวิ่งตามทางมีหลุม มีบ่อ มันก็วิ่งเร็วไม่ได้ ชลุกชลักๆ อันนี้สติปัญญาหมุนตัวกับกิเลส กิเลสเป็นเหมือนหลุม เหมือนบ่อ เอาที่นั่นมันไม่สะดวงมันก็มีลักษณะชลุกชลักๆ ที่นี้มันก็บอบซ้ำทางร่างกาย ร่างกายบอบซ้ำมาก วันเช่นนั้นเวลาจะลุกขึ้นนี่ต้องได้จับขาตั้งออก คือมันตายหมดจากนี้ไป เหลือแต่นี้ขึ้นไปเป็นปรกติ อันนี้ตายหมดแล้ว

วันที่พิจารณาไม่สะดวง ไม่คล่องตัว วันนั้นบอบซ้ำร่างกายมากนะ เวลาเท่ากันก็ ตาม มันขึ้นอยู่กบจิตนะ ถ้าวันไหนจับติด ๆ พิจารณาเหมือนคิมปากคม ๆ พอจับติดปั๊บ ๆ นี้ไม่นานพุง ลงเลย พอถอนขึ้นมาก็พิจารณาอีกลงอีก พอได้เวลาที่จะลุก ถึงเวลาแล้วลุก

นะ ไม่ถึงเวลาไม่ได้เลยละเด็ดขาด ลุกไปเลยนะไม่ต้องจับนั้นดึงจับนี้ดึงขาเรา เหมือนเรานั่งภาวนาธรรมดาเป็นเวลา ๑๒ ๑๓ ชั่วโมงด้วยกันก็ตาม ถ้าจิตคล่องเสียอย่างเดียว ร่างกายไม่บอบซ้ำ ลุกแล้วไปเลย แล้วก็ไม่เห็นเจ็บปวดอะไร ถ้าวันไหนบอบซ้ำมาก ๆ วันนั้นเราจะลุก คือเราเคยลุกคืนแรกที่ว่านี้ พอลุกนี้ล้มนุ่มเลย มันตายหมดแล้วเราไม่รู้ คือมันไม่เจ็บไม่ปวด มันตายหมดแล้ว

พอลุกนี้ล้มนุ่ม ล้มแล้วลุกไม่ขึ้น อ้าว ทำไมเป็นอย่างนี้ ไม่รู้ เจ้าของก็ไม่รู้เจ้าของ มาดูที่ไหน จับขามันไม่รู้ว่าเราจับเลย ตายหมด ที่นี้จับขาตึงออก ดึงแล้ว มันก็ตายของมันอยู่จั้น เราก็ปล่อยไว้อย่างนั้นก่อน จนกระทั่งนานเข้า ๆ เลือดลมมันค่อยเดินออกไป ค่อยรู้ ขาค่อยรู้สึกนั้นเข้าไป แล้วต่อไปค่อยกระดิกดู กระดิกนิ้วเท้าดู คู่เข้ามาดู เขี่ยดอกออกดู จนกระทั่งมันคล่องตัว จะลุกได้ถึงลุก เป็นคืนแรกนะ พอลุกนี้ล้มนุ่ม ล้มแล้วลุกไม่ขึ้น เพราะอันนี้มันตายหมด พอเราปล่อยมันไว้อย่างนั้น เลือดลมสะดวกเดินได้แล้วก็ค่อยลุกขึ้น บอบซ้ำมาก คืนแรกเป็นคืนที่บอบซ้ำมากที่สุด

วันต่อมาถ้าวันไหนสะดวกลุกขึ้นไปเลย ถ้าไม่สะดวกก็รู้ตั้งแต่เราพิจารณานะ วันนี้พิจารณาเป็นยังไง ๆ เวลาลุกนี้เราจะต้องได้จับขาตึงออกเสียก่อน แล้วถึงจะยอมลุก ไม่จั้นล้มนุ่ม เพราะมันสอนแล้วต้องจำ จับขานี้ตึง นั่งขัดสมาธิ จับขานี้ตึงไปวาง จับขานี้ตึงไปวาง มือมันตืออยู่ส่วนขานี้มันตายหมดแล้ว จนกระทั่งคู่เข้าเขี่ยดอกทุกอย่างได้เรียบร้อยแล้วค่อยไป อย่างนั้นทุกครั้ง ถ้าวันไหนมันบอบซ้ำมาก ๆ ก็รู้เอง วันนั้นเราต้องได้จับขาตึงออก ถ้าวันไหนมันสะดวกมันก็รู้ในตัวเอง ลุกแล้วไปเลย มันนั่งไม่ใช้นั่งธรรมดานะ

ที่ว่าท่านรู้นิสัยเราผาดโผนก็คือ ที่แรกท่านก็ชมเชยเต็มที่ ต่อมาค่อยลดลง ๆ ทั้ง ๆ ที่ความเป็นของเราก็เหมือนเท่านั้นละ ท่านลดลง พอถึงวาระท่านจะเอานะ ท่านจะกระตุกนี้ละครุอาจารย์ท่านเคยผ่านเคยเดินมาอย่างไร เราไม่เคย ไม่รู้จักเป็นจักตาย พอขึ้นไปกราบนี้ขึ้นผางเลยนะ “กิเลสมันไม่ได้อยู่ที่ร่างกายนะ มันอยู่ที่ใจนะ” ขึ้นอย่างแบบผาง ๆ เลยนะ “กิเลสมันไม่ได้อยู่ที่ร่างกายนะ มันอยู่ที่ใจนะ” ความหมายก็คือ ความทุกข์นี้มันเป็นทุกข์ร่างกาย เพราะเราไม่รู้จักประมาณเราก็รู้ จากนั้นท่านก็ยกสารตีฝีกม้ามา ท่านใส่เปรี้ยว ๆ ย้ำแล้วย้ำเล่านะ “กิเลสไม่อยู่กับกายนะมันอยู่กับใจนะ”

จากนั้นก็ยกสารตีฝีกม้ามา สารตีฝีกม้า ม้าตัวไหนมันผาดโผนโจนทะยานคึกคะนองมาก ๆ เขาจะฝีกทรมานมันอย่างหนัก ท่านว่าจั้นะ บอกว่าอย่างหนัก ไม่ควรให้กินหญ้าไม่ยอมให้มันกิน ไม่ควรให้กินน้ำไม่ให้กิน แต่ฝีกไม่ถอย ท่านว่า เมื่อความพยศมันค่อยเบาลง ๆ การฝีกเขาก็ค่อยเบาลง ๆ จนกระทั่งมันยอมรับการฝีก ใช้การใช้งานได้ตามปกติแล้ว

การฝึกเช่นนั้นเขาก็ทั้งหมด เขาหยุด ที่เราพูดเราเสียดายที่ว่า เรายังเสียดายท่านไม่หักมาหาเรา ว่าเขาฝึกม้กักันยังงั ไอ้หมาตัวนี้มันฝึกยังงั แต่เราเสียดายอยู่นะ ท่านไม่ได้ว่า คือท่านพูดแล้วผ่านไปเลยนะ แต่เรามันเข้าใจหมดแล้ว เพราะอันนี้มีแล้วในธรรม เราก็เรียนมาแล้ว พอท่านแย้งขึ้นก็รู้เลย

นี่ละท่านกระตุก คือมันผาดโผนเกินไป เวลาจิตมันผาดโผนโจนทะยานมันไม่ฟังเสียงอรรถเสียงธรรมเลย จะทรมาณแบบไหนก็เอาเวลานั้น เหมือนเขาฝึกม้กัตัวคิกคะนอง ครั้นเวลามันค่อยลดลง ๆ การฝึกค่อยลดลง คือจิตของเรามันค่อยลดพยศคิกคะนองลง การฝึกก็ค่อยลดลงความหมายว่าอย่างงั้น เมื่อมันได้หลักได้เกณฑ์แล้วการฝึกเช่นนั้นก็ไม่มีก็ฝึกธรรมดาไปเลย ความหมายว่าอย่างงั้นแหละ แต่ท่านไม่ได้บอกมานะ ท่านยกม้กัท่านนั้นพอ เรามันเข้าใจหมดแล้ว ตั้งแต่วันนั้นเราก็ไม่เคยนั่งตลอดรุ่งอีกนะ ท่านก็ไม่เคยถามว่าได้นั่งตลอดรุ่งอีกไหม ท่านก็ไม่เคยถาม เราก็ไม่เคยพูดถึงเลย วิธีนั้นนั่งตลอดรุ่ง ๆ หยุด ท่านก็ไม่ถาม เราก็ไม่ได้ทำ

นี่พูดถึงเรื่องครูอาจารย์ ท่านฝึกทรมาณ ท่านรู้นิสัยหมดนั้นละ อย่างที่แรกท่านก็ยกยอจนกระทั่งเราเป็นหมาไม่รู้ตัว ลงไปนี่อะไรทั้งนี้จะกัดจะเห่า มันดีใจ ครั้นต่อมาท่านก็ลดลง ๆ พอสุดท้ายท่านก็ขนาบเอา นี่เราก็ไม่ลืม นี่ละการฝึกทรมาณ นิสัยเรามันเป็นนิสัยผาดโผนจริง ๆ ก็อย่างที่ท่านรังเอาไว้ ก็เลสมันไม่อยู่ที่ใจนะ ขูใหญ่เลยนะ คือท่านก็รู้นิสัยอีก ถ้าพูดเบา ๆ ธรรมตามันไม่ถึงใจคนหนา เข้าใจไหม ต้องเอาขนาบเลย มันก็ถึงใจ หยุดเลยนะนั่งตลอดรุ่ง ตั้งแต่นั้นไม่เคยนั่งอีกเลย นั่งตามอัธยาศัยก็ไม่เคยตลอดรุ่ง แต่นั่งที่ละ ๕-๖ ชั่วโมงมี แต่มันตามอัธยาศัยไม่ได้กำหนดว่าให้ตลอดรุ่ง นั่งตลอดรุ่งไม่มี แล้วผลก็ได้เป็นลำดับ ๆ

นี่ละเหตุที่เอาถึงเป็นถึงตาย ผลก็ได้เป็นที่พอใจ ๆ เป็นลำดับมาเลยนะสำหรับเรา ถ้าว้นไหนความเพียรรู้สึกมีอ่อนมันจะไม่สบายใจ เอาให้ได้ยิ้มในตัวเองว่าชนะกิเลสเป็นพัก ๆ พักไหนที่ต้องพึดกัน พักนั้นแพ้วนั้นนั้นจะไม่สบาย คือมันเป็นระยะ ๆ เราก็เห็นผลของเราที่ดำเนินมาด้วยเหตุผลอย่างนี้ ๆ นี่เราช่วยชาติบ้านเมืองของเรา เราก็ต้องมีการเข้มข้นไม่เข้มข้นไม่ได้เพราะชาติไทยเป็นชาติที่มีเกียรติมาดั้งเดิม จะปล่อยให้จมไปเลย ให้เขาหัวเราะชี้หน้าด่าทอดูไม่ได้ นี่นะอันนี้เสียมาก ให้คอขาดไปเท่าไรยังดี คอขาดด้วยการเป็นนักต่อสู้ ไม่ใช่คอขาดด้วยแพ้นะ แพ้ก็ให้แพ้แบบคอขาด อย่างนักมวยต่อยกันถูกน็อกไปเลย ยอมแพ้ยกมือไหว้ ถ้าเป็นหลวงตาบัวมันจะไม่ยอมยกมือไหว้ ถ้าแพ้ก็ให้หามลงเปลไปเลย มันจะพีนหรือไม่พีนก็ตาม ตายไปเลย ที่จะมายอมแพ้ยกมือนี้ มันแน่ใจนะว่าค่อนข้าง

จะไม่มี เพราะมันเด็ดของมัน ชัดกับกิเลสก็แบบเดียวกัน ถึงคราวมันเด็ดมันเด็ดจริง ๆ แล้วก็ได้ผลมาเป็นลำดับลำดับ ล้วนแล้วตั้งแต่เหตุที่เด็ดขาดขนาดไหน ผลรับรองกันไปเรื่อย ๆ นี่ละเป็นเครื่องพิสูจน์ในตัวเอง ที่นี้การงานอะไรต่ออะไร ส่วนหยาบส่วนอะไร ไม่นี่จากเหตุผลไปได้นะ ถ้าเหตุอ่อนผลก็อ่อน ทางด้านจิตใจยิ่งสำคัญ

คราวนี้จะเริ่มหนักแล้วแหละทองคำเรา จะไม่ให้ได้น้อย เอาแรงเข้าไปเลยเถียว จะเอาไม่ให้ต่ำกว่า ๑ ตันไปเลย คราวที่จะมอบนี้จะเอาให้ได้ ๑ ตันขึ้นไปเลย นี่เรียกว่าขยับแล้วนี่ พอจากนั้นก็พุ่งอีกให้ทะลุ คำว่าแพ้ไม่มี แล้วบรรดาพี่น้องชาวไทยเราที่บริจาคมาจากที่ต่าง ๆ ไหลมาทุกทิศทุกทาง เข้าบัญชีโอน ๆ เราก็หมุนจากบัญชีโอนเข้าซื้อทองคำ ๆ เรื่อยมาอย่างนี้ มาทุกทิศทุกทาง ไหลเข้ามันก็ป็นกองใหญ่ขึ้นเอง แล้วก็หมุนเข้า ๆ เอาให้ถึงจุดที่หมาย บัญชีก็เปิดไว้อยู่แล้ว ก็ประกาศไว้ด้วย ใครมีมากน้อยเพียงไร ถ้าเป็นเงินสดก็ให้โอนเข้าทางบัญชี ๆ แล้วถ้าเป็นทองคำก็ถวายเป็นเลย อย่างนี้เรื่อย ๆ เราเมื่อได้มาแล้วก็หมุนออกซื้อทองคำเป็นระยะ ๆ พอทองคำลงบ้าง ๆ คอยขยับไปซื้อเรื่อย ๆ ไปอย่างนั้น คอยเอาจังหวะที่ทองคำลง เมื่อมันไม่ลงจริง ๆ นี้ เราก็จะให้ได้อย่างนั้นจริง ๆ ตามระยะเวลาเวลาที่กำหนดไว้แล้ว มันจะขึ้นถึงไหนนะ ทองค่านะ ตามตีมันตกว่าไง ตกเข้าคลังหลวงหมดนั่นแหละ ไม่ให้ไปไหน

การฝึกจิตตภาวนานี้เราเป็นห่วง เวลาที่กำลังกว้างขวางออกไปเกี่ยวกับทางด้านจิตใจ คือจิตตภาวนา ให้ใจมีความสงบ ให้ได้รู้เรื่องของตัวเองบ้าง กอดร่างกับจิตใจมาด้วยกันตั้งแต่วันเกิด ตายไม่มีสาระเลย หากจุดที่หมายไม่ได้มันเกินไปมนุษย์เรา จุดที่หมายของมันคือใจ กิเลสตัวสร้างเหตุการณ์ต่าง ๆ ก็เกิดที่ใจ แล้วสร้างขึ้นมาจากใจ แสดงฤทธิ์ขึ้นมาจากใจ กิเลสคืออารมณ์ที่เป็นภัยของธรรม แล้วรวมแล้วก็มาเป็นภัยต่อใจของเรา ธรรมนั้นเป็นคุณของใจแต่เป็นพิษกับกิเลส ฆ่ากิเลส แล้วอยู่ที่ใจ ท่านจึงเรียกว่าธรรมเกิดที่ใจ กิเลสเกิดที่ใจ ความทุกข์ทั้งมวลเกิดที่ใจ แล้วก็รวมอยู่ที่ใจ เผาที่ใจ แล้วสุขทั้งมวลก็มารวมอยู่ที่ใจ ส่งเสริมที่ใจให้มีความสุขมากขึ้น ๆ เรื่อย ๆ

ยิ่งได้สั่งสมธรรม สั่งสมความดีงามทั้งหลายเข้าสู่ใจ ใจได้รับการบำรุงรักษาก็ค่อยขยับตัวขึ้น ๆ สูงขึ้น ๆ เมื่อมีมากเต็มที่แล้วยกพ้นเลย ด้วยอำนาจแห่งบุญกุศลศีลทานของเรามากน้อยนี้แหละ เป็นเครื่องหนุนจิตใจของเราให้หลุดพ้นได้เลย นี่เรียกว่าธรรมเกิดที่ใจ การแสดงออก การให้ทาน รักษาศีล เจริญเมตตาภาวนา สร้างกุศลมากขึ้น ออกมาจากใจ ใจเป็นผู้บงการ แล้วผลก็เป็นความดีงามเข้าสู่ใจ เรียกว่าธรรมอยู่ที่ใจ เกิดที่ใจ ที่นี้ส่วนความชั่วก็กิเลสคือความมัวหมองมืดตื้อ เป็นภัยต่อจิตใจก็เกิดที่ใจ แสดงฤทธิ์เดชออกมา

ทางความโลภ ทางความโกรธ ราคะตัณหา เหล่านี้เป็นเรื่องของกิเลสทั้งมวลเกิดที่ใจ ใจรู้ ว่าสถานที่เกิดแห่งสุขแห่งทุกข์เกิดอยู่ที่ไหน ฟังเสียงธรรมของพระพุทธเจ้าก็รู้ว่าเกิดที่ใจ เพราะฉะนั้นท่านจึงให้ระงับที่ใจ จะระงับที่อื่นที่ไหนไม่ได้ทั้งนั้นไม่มีความหมาย ถ้าระงับที่ใจนี้มีความหมายเป็นลำดับลำดับไป

ความคิดความยุ่งเหยิงวุ่นวายนี้ก็ขึ้นไปจากใจ คือกิเลสมันผลักดันออกไปให้คิด ไม่คิดอยู่ไม่ได้ มันอยากคิดอยากปรุง สังขารคิดเรื่องนั้นเรื่องนี้เป็นสังขาร รากฐานของกิเลส อยู่ที่อวิชชา ตัวนี้เป็นตัวผลักดันออกมาให้อยากคิด อยากรู้ อยากเห็น อยากเป็นอย่างนั้น อยากเป็นอย่างนี้ อยากไม่หยุดไม่ถอย คือกิเลสตัวนี้มันผลักดันออกไป แล้วก็สร้างความทุกข์ย้อนเข้ามาหาตัวของเรา ๆ สมหวังหรือไม่สมหวัง ส่วนมากมันผิดพลาด ๆ สร้างความทุกข์ขึ้นมาเผาที่หัวใจของเรา

นี่ละทุกข์มารวมอยู่ที่หัวใจนะ ไม่ได้มีอยู่ที่อื่นใดทั้งนั้น โลกธาตุกว้างแสนกว้างมันเกิดที่ใจ ใจเป็นผู้ไปไขว่คว้าหา จะเอาอย่างนั้นจะเอาอย่างนี้ โดยกิเลสที่เป็นรากฐานได้แก่อวิชชาผลักดันออกไปให้คิดไม่มีขอบเขต ไม่มีประมาณ เพราะฉะนั้นความทุกข์จึงรวมเข้ามาที่หัวใจเรา นี่ละทุกข์จึงมาอยู่ที่หัวใจ พูดถึงเรื่องทางด้านความสุขก็เหมือนกัน เอาเราสร้างความดีงาม มีเท่าไรมากน้อยเท่าไรเราสร้างเติมกำลังของเรา ๆ แล้วก็ย้อนเข้ามาหาเรา ๆ ให้เป็นความสุข ส่วนกิเลสที่เป็นพิษเป็นไฟมันก็ค่อยจางไป ๆ อรรถธรรมที่เราสร้างเป็นความดีงามขึ้นมาภายในใจก็หมุนใจของเราไปเรื่อย ๆ หลุดพ้นไปได้

รวมแล้วเรียกว่าทุกข์ก็ดี สุขก็ดี เกิดที่ใจ อยู่ที่ใจด้วยกัน ทั้งกิเลสทั้งธรรมเกิดที่ใจ อยู่ที่ใจ ถ้าใครก้าวไปตามกิเลสมันก็เผาที่ใจ ทุกข์ที่ใจ ก้าวไปตามธรรมมันก็เย็นที่ใจ มีความสุขจนกระทั่งถึงความเลิศเลอแห่งความสุขขึ้นที่ใจ ให้จำเอานะ เราอย่าไปตื่นลมตื่นแล้ง มีดแจ่มมั่นมีมาตั้งกับตั้งกลับ พวกนี้ไม่ได้ไปตกนรก ไปสวรรค์ชั้นพรหม ไม่ได้ติดคุกติดตะราง ไม่ได้เป็นผู้ต้องหานั้นพวกนี้ ตัวหัวใจของเราตัวดี ตัวดีก็ตัวคะนองมันหากดี หากดีแล้วเอาไฟเผาตัวไปเรื่อย ๆ แต่ไม่มีทางที่จะรู้สึกตัวว่าเราผิด มีแต่บินไปตามกิเลส กิเลสไม่ให้อำนาจตัวผิด มีแต่เพลินไปเรื่อย นี่คือการมรณ์ของกิเลสเกิดขึ้นจากใจ

อารมณ์ของธรรมระงับสิ่งเหล่านี้เป็นลำดับ แล้วสร้างความดีไปเรื่อย ๆ การระงับก็เป็นสร้างความดีอันหนึ่ง คือระงับแล้วเราก็สร้างความดี ความสุขความเจริญก็เกิดขึ้นมาจิตใจที่มีดีคือเพราะกิเลสปิดบังหุ้มห่อไว้ อำนาจแห่งความดีนี้ มีจิตตภาวนาเป็นต้นจะชำระล้างค่อยผ่องใสขึ้นมา ๆ พอผ่องใสขึ้นมามันก็ต้องเห็น เห็นก็เห็นตัวภยันั่นแหละ คือกิเลสตัวมันสร้างไฟสร้างไฟให้เรา และเห็นคุณธรรมของเราที่สร้างมานั่นแหละ ที่นี้ก็มิแกล้ง

เรื่อย ๆ พ้นไปเรื่อย ให้จับจุดให้ตื้นะที่ระดับทุกซ์ จะดับที่ใจ ที่บำรุงส่งเสริมสุขให้เกิด มากมากขึ้นไปจนถึงความพ้นทุกซ์ก็ให้บำรุงที่ใจ เป็นความสุขที่ใจ เกิดขึ้นที่ใจ

ความสุขทุกซ์เป็นผลที่เกิดขึ้นมา เกิดขึ้นมาจากการสร้างความดีของเรา ความทุกซ์ที่ เกิดขึ้นมาเป็นลำดับเพราะการสร้างความชั่วไปตามกิเลส มันจึงมารวมอยู่ที่ใจ ใจนี้เป็น แหล่งใหญ่ ถ้าว่าเป็นทำนบกก็ทำนบใหญ่ เป็นที่ไหลมาแห่งความสุขความทุกซ์มารวมที่ใจ ทั้งหมด เพราะฉะนั้นจึงให้แก้กันที่ใจ แก้แล้วจะเห็นความสงบผ่อนคลายของตัวเอง ใครก็ตาม ถ้างได้ตั้งใจภาวนา วันมากวันน้อย บางวันฟาดเต็มที่ มันก็เห็นละซี เพราะความสุขกับ ความทุกซ์ กิเลสกับธรรมอยู่ที่ใจ ความสุขความทุกซ์อยู่ที่ใจ จะไม่เห็นยังงิเราค้นลงที่ใจ ถ้าไปค้นที่อื่นดังกิเลสพาคัน ฟาดไปโลกธาตุ ก็เอาแต่กองฟืนกองไฟมาเผาเรา. ถ้าค้นลงมา ที่นี้ก็ถูกจุดสำคัญ พวกกันจำอันนี้ไว้ให้ตื้นะ

เราเป็นห่วงมากนะ คือจิตนี้สำคัญมาก โลกทั้งหลายไม่รู้ตัวเลย เราพูดคนเดียวเราก้ พูดได้อย่างอาจหาญชัย เพราะเราทรงไว้แล้วทั้งกิเลสและธรรม กิเลสก็เคยทรงมาแล้ว ขนาดไหนไม่รู้เนื้อรู้ตัว เขาติดดินยังงิเราก้เป็นแบบโลกทั้งหลายเป็น ที่นี้เวลาหมุนเข้ามา ๆ ในทางที่ถูกที่ดีมันก็วิ่งถึงพระพุทธเจ้า พระอรหันต์ท่านเหมือนกัน ในทางที่ถูกที่ดีท่าน หมุนยังงิก็หมุนอย่างนี้ นี้ท่านเป็นมาก่อน มันก็ยอมรับ ๆ นี้มันมีลักชีพยานทั้งสอง หมุน เข้ามาทางใจนี้มันเคยมีดเคຍบอดมา ไม่ได้คิดว่ามันจะสว่างเมื่อไร นี้มันก็เป็นของมันอย่าง นี้ พอบำเพ็ญธรรมความดีงามเข้าไปความสว่างมันก็ออกมันก็เห็นละซีที่นี้ ค่อยเห็นเข้าไป ๆ เห็นทั้งโทษเห็นทั้งคุณ สร้างความอุตสาห์พยายามแหวกว่ายตัวเองหนักเข้า ๆ นั้น แล้ว ก็พ้นที่ใจ

ที่นี้เรื่องความพ้นทุกซ์ทั้งหลายไม่มีในโลก มีที่ใจ ใจที่มีกองทุกซ์ก็เพราะกิเลสสร้าง ขึ้นมา เพราะกิเลสมีอยู่ที่ใจ เป็นผู้สร้างกองทุกซ์ขึ้นมาให้สัตว์ พอกิเลสพังลงไปเท่านั้นการ สร้างกองทุกซ์ก็ไม่มี ทุกซ์ก็หมดไป ธรรมก็จำขึ้นมา นั่นละ ถึงว่าทุกซ์ไม่มี ถ้างสุขแล้วสุข เป็นเครื่องเทียบเคียงกับทุกซ์ของวิฏวน ท่านก็บอกว่าเป็นบรมสุข สุขที่สุดยอดของธรรมที่ ละสมมุติได้แล้ว แต่ธรรมชาตินั้นที่ท่านผู้บริสุทธิ์ทรงไว้ ธรรมชาติที่เลิศเลอที่ท่านทรงไว้ นั้นมันต่างกันอีกนะ ที่ว่าบรมสุข ๆ อันนั้นยังเหนืออีกพูดไม่ถูก แต่เจ้าของไม่สงสัย ท่าน ตั้งสมมุติไว้เพื่อรับกัน เช่น นิพพานก็เป็นสมมุติ โลกมีสมมุติก็ให้คาดเอาไว้เพื่อเป็นกรูย หมายป้ายทางและก้าวเดิน และมีกำลังใจจะเดินไปตามนั้น

เช่น บ้านนั้นมีเท่านั้นกิโล เท่านั้นโลกก็ค่อยไป นี้ได้ ๑ กิโลแล้ว ได้ ๒ กิโลแล้ว ๓ กิโลแล้วค่อยก้าวไป พอไปถึงแล้วมันก็รู้เองเข้าใจไหม อันนี้ก็เหมือนกันใครจะไปฉลาดยัง

กว่าจอมปราชญ์คือพระพุทธเจ้า ยังไงก็ตามให้ยอมรับว่าเราตาบอดให้เชื่อคนตาดี คือจอมปราชญ์พาสัตว์โลกให้พ้นจากทุกข์มากต่อมากแล้ว ความโง่ของเราพาใครให้พ้นจากทุกข์มีไหม แม้แต่เราคนเดียวมันยังพาเราจมลงมันไม่ได้พาพ้นจากทุกข์ มันพาจมด้วยซ้ำ เราไปเชื่อมั่นได้ยังไงกิเลส มีแต่พาจมไม่ได้พาขึ้นนะ พวกกันจำเอานะ เออละพอ วันนีวันไหนก็เทศน์ทุกวัน ๆ หลวงตา ป.๓ มันไปเอาเทศน์มาจากไหนนักหนานะ เทศน์ทุกวัน ฟังทุกวัน ผู้ฟังก็ดี หรือผู้ฟังก็ยื่นออกมา ป.๓ เหมือนกันเธอ มันถึงฟังกันออก ผู้เทศน์เทศน์ ป.๓

ชมถ่ายทอดสดพระธรรมเทศนาของหลวงตาทุกวัน ได้ที่
www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th